

КНИЖКА ВТОРА

1935 — 1936

ГОДИНА XXXI

ЕСЕ Н Ъ

Въ китната градина листъ по листъ ули-
Катето ги гледа, гледа и ме пита:

— Какичко, защо ли капятъ тѣй листата,
гледай оголѣха вече дървесата!

Студъ ли ги попари или пѣкъ сланата,
та се ронятъ, ронятъ клетки по земята? . . .

Катето е малка, Катето не знае,
че по насъ презъ есень винаги така е.

И затуй ѝ думамъ, за да се не чуди,
като гледа тѣзи жълти пеперуди:

— Есень дъжделива иде ни на гости,
тя вѣвъ двора влѣзе тихичко, на прѣсти.

Спрѣ се край цвѣтията, леко ги полѣхна
и единъ до други цвѣтъ следъ цвѣтъ издѣхна.

Мина край липитѣ, хладна и студена,
мълкомъ ги накичи съ есенна премѣна.

А следъ туй пропжди веселитѣ птички,
та сега сме тѣжни, тѣжни и самички . . .

Тѣй е тука, Кате: пролѣтъ, лѣто, есень,
срѣщатъ ги децата всѣкога съсъ пѣсенъ,
но кога закапятъ лекичко листата,
знаемъ — зима иде скоро на земята,

вѣтъръ ще задуха, снѣгъ ще ни засипе
и мъгли ще спуснатъ сивитѣ си дрипи.

И тогава баба, мила, приказлива,
съ приказкитѣ чудни пакъ ще ни приспива.

Василь Павурджиевъ

